

VĚNCESLAVA
DEZORTOVÁ

Žřešně

„**H**ledá se James Bond a Harry Potter!! Dostavte se k plnění bojového úkolu!!!!“ Pan Poláček stál uprostřed haly rodinného domku a právě ve chvíli, kdy z plných plic začal vykřikovat svůj povel, vstoupila do haly Jana. Leknutím div neupadla.

„Tati, prosím tě, co tak řveš? Je tady snad někdo hluchej? Taky už bys mohl přestat s tou nemožně pitomou hrou,“ řekla dotčeně.

„Dovol, vyprošuju si tohle označení. Jde o výchovné vzdělávání tvého syna a jeho kamaráda,“ ohradil se pán domu.

„Nevím, čemu říkáš výchovné, když si hrajete na vymyšlené figury. Jen ty kluky blbneš. Posledně mi učitelka na rodičovském sdružení žalovala, že se Pěťa podepsal pod výkres James Bond. Vůbec jsem nevěděla, co na to odpovědět. Leda, že kluk má střeleného dědečka.“

Pan Poláček se rozesmál na celé kolo. „Nepřeháněj. Ale s tím výkresem, to je dobrý. Asi měl nějaký dobrodružný motiv. Já nevím, proč ženský nemají smysl pro romantiku a dobrodružství. Ty tedy určitě ne.“

„Čemu říkáš smysl pro romantiku, a vůbec, jaký význam má hrát si zrovna na Bonda?“ Jana nechápavě zakroutila hlavou. Už dlouho měla pocit, že se její otec vrací do puberty.

„Velký význam. To tedy velký. James Bond, slavný agent 007, je odvážný, ničeho se nebojí, musí mít dobrý odhad na lidi, výborné znalosti z různých oborů, aby obstál před gangstery, takže musí být vzdělaný. Slyšíš to, jo? Vzdělaný, to znamená dobře se učit. Taky musí mít skvělou fyziku, ovládat řadu sportů, být mrštný, pohotový, mimo jiné taky pěkně oblečený, prostě na úrovni. Chápeš to? Tohle všechno těm klukům vštěpuju do hlavy...“ Pan Poláček by zřejmě ještě nějakou chvíli pokračoval v pění ódy na svého oblíbeného Bonda, kdyby mu Jana neskočila do řeči: „A co ty Bondgirls, co ho pořád obklopují. Taky se o nich zmiňuješ a dáváš klukům rady do života, jak se chovat k sexbombám?“

„Janičko, můžu tě ubezpečit, že na lehké svůdné děvy zatím nedošlo. Až někdy později. Teď trénujeme fyziku a znalosti probírané ve škole. Právě se chystáme na plavání, lépe řečeno, zajistil jsem jim kurz potápění. Nechceš jít s námi?“

„To jsi uhod, že ne. Ani náhodou,“ Jana se otřepala odporem, protože si vzpomněla, jak jí kdysi otec nutil vylovit ze dna bazénu

pětikorunu. Div se neutopila. Spolykala spoustu vody a pětikorunu ani nezahledla. Teď se její otec vyžíval na vnukovi. Na něm začal realizovat své sny z mládí.

Jako kluk chtěl být děda Poláček kriminalistou. Dopadlo to tak, že celý život prožil v kanceláři, převážně v nudné funkci mzdového účetního. Až na stará kolena, kdy už je vdovec, odsunutý do důchodu, protože v podniku už pro něho nebylo místo, si užívá své představy. Je pilným

návštěvníkem knihovny. Čte veškeré kriminálky, detektivky, dobrodružnou literaturu, sci-fi a podobně. Pochopitelně tenhle žánr sleduje v televizi, případně si ho promítá na DVD. Výběr má úctyhodný. Jana totiž pracuje ve videopůjčovně a tatínka musí proti své vůli zásobovat „brakovými“ nosiči, jak tomu říká. Z jeho pokoje se občas linou zvuky jak ze střelnice. Akční scény přímo miluje. V paneláku by tedy bydlet nemohl.

Jana, jeho jediné dítě, se rozvedla, když malému Pétovi byly tři roky. Dědeček se tehdy ujal funkce i otce, protože pravý otec někdy zmizel a od té doby o něm neslyšeli. Dnes je klukovi necelých jedenáct a v dědečkovi má tátu, kamaráda i velkého „šéfa špiónů“.

Ve vedlejším domě mají dceru stejně starou jako Jana. Obě dívky spolu kamarádily odmalička. Zhruba ve stejnou dobu se vdaly a po roce se jim narodil syn – jeden se jmenuje Petr, druhý Jiří. Kluci spolu vyrůstají jako sourozenci, někdo je dokonce považuje za dvojčata. Vždyť jsou pořád spolu.

Ani Jiří neměl štěstí na otce, ale z jiného důvodu než Pétů. Zemřel, když mu bylo pět let. Jiřího dědeček ještě chodí do práce, takže na vnuka nemá čas a panu Poláčkovi vůbec není zatěžko starat se o zábavu oběma klukům. Protože jeho nejoblíbenější postavou je James Bond, udělal z kluků repliky odvážného agenta. Oni pochopitelně jeho bojovky s nadšením vítají. Dědeček s nimi chodí do sokola, dokonce na judo, také do elektrokroužku, na procházky do lesa s výukou odvahy, a taky se s nimi učí. Teď jsou kluci ve čtvrté třídě.

Před rokem došlo mezi Petrem a Jiřím k velké roztržce. Čtrnáct dní spolu vůbec nemluvili. Důvod se může zdát „normálnímu“ člověku nepochopitelný, podle Jany. Sousedovic Jiří totiž dostal od maminky knížky o Harrym Potterovi a prohlásil, že už nechce být Bondem, ale kouzelníkem Potterem. Pétů to bral jako velkou, přímo neopustitelnou zradu. Dědeček to zkousnul a kluky dal zase dohromady úvahou, že James Bond je stejně jen jeden, a to, jeho Pétů. Ať si tedy Jirka hraje na malého čaroděje, když chce.

Na jejich bojovkách a výchově k odvážnému jednání to nic nezměnilo. Leda, že Petr si Jirku občas dobíral, že jako kouzelník by mohl něco přičarovat. Třeba zmrzlinu nebo ve škole zrušit zkoušení, což se mu

nedaří, takže je kouzelnická nula. Dědeček měl někdy dost práce kluky usmířovat.

Teď se otáčel v hale, koukal na hodinky a ptal se Jany, kde kluci jsou, když mají být za chvíli v bazénu.

„Že se ptáš?“ udivila se Jana a hlavou pohodila ke dveřím do zahrady. Pan Poláček je otevřel, nasměroval svůj pohled tušeným směrem a nepletl se. Kluci seděli vysoko v koruně stromu, ve své oblíbené pozorovatelně. Jak spatřili dědečka, hned lezli dolů. Nutno dodat, že mrštně a rychle. James Bond by jim mohl závidět. Dědeček se v duchu pyšně usmíval, ale na kluky hned zahartusil, kde jsou, když už mají čekat v pozoru u dveří, s plavkami v tašce.

Bylo deset hodin dopoledne. Čtvrtáci se vyřítili ze školy jak velká voda. Onemocněla jim učitelka. Dvě hodiny měli suplování, pak ředitelka usoudila, že je pustí domů.

„Co budem dělat?“ zeptal se Pétů Jirky. „Přece nepudem domů.“

„Jasně, že ne. Mám nápad. Jdem na třešně,“ bleskově vymyslel Jirka.

„Kam?“

„U starýho Kropáčka na zahradě je bezva třešně.“

Jirka měl dobrý přehled o lidech po okolí, zejména o starších. Jeho maminka byla sociální pracovnice a starala se o potřebné a nemohoucí lidi. Jirku brala občas s sebou nebo ho posílala, aby jim nakoupil, co zrovna potřebovali. Teď zauvažoval: „Kropáček bydlí v domě sám. Už jsem tam s mámou byl několikrát. Teď je nejmenší čtvrt roku v nemocnici, tak tam nikdo nebude. Třešně by měly bejt zralý. Jdem.“

Petrovi se nápad zamlouval, ale přece jen se zeptal: „Jak se tam chceš dostat? Přes plot?“

„Dům je na konci u lesa. Vzadu v zahradě je džungle a rozpadající se plot. Nějak tam prolezem.“

Kluci spiklenecky vykročili. Natrhat si trošku třešní ze stromu, který by stejně zůstal neobraný, nepovažovali za nic špatného.

Přešli několik ulic ve vilové čtvrti, až se dostali k domu pana Kropáčka. Jak se zdálo, Jirka měl pravdu. Vypadalo to tu opuštěně, dveře i okna byly zavřené.

Petrovi to nedalo: „A co když Kropáčka už pustili z nemocnice?“

„Ne. To bych věděl od mámy. I kdyby, pár třešní by nám dovolil natrhat. Takovej škrt zase není.“

Kluci obešli zahradu zezadu. Pozemek byl hodně velký a silně zarostlý vším možným. Chyběly tu ruce na práci. Po chvíli objevili díru, kudy asi prolézali toulaví psi a kočky. Sundali si školní bágly ze zad a prodírali se roštím do zahrady. Pétovi bleško hlavou, že to asi doma nezatlučou, protože následky na košili a kalhotách budou vidět, ale co. Kvůli dobrodružství se musí něco obětovat.

Bágly nechali v křoví a rozhlíželi se po zahradě. Stromů tu bylo hodně a opravdu, poblíž domu byla velká třešně, přímo obalená červenými plody. Kluci ještě okoukli dům, ale ani z téhle strany nebylo žádné

okno otevřené. Vypadalo to tu docela mrtvě.

„Petře, hele, vidíš tamhle ten ořech? To je vejška. Určitě se dá z něho přehlédnout celý údolí. Už jsem chtěl několikrát vylízt nahoru, ale máma mi to nedovolila, že se umažu. Teď už je to jedno, stejně jsme špinaví od roští.“

Kluci se chovali jako špióni na nepřátelském území. Přískoky se přiblížili k ořechu, opatrně se rozhlíželi, jako by měl z každé strany vylézt nepřítel. Pak se Jirka sehnul, Petr mu vyskočil na záda, tím pádem už dosáhl na nejbližší větev a vyhoupl se nahoru. Tam se zaklínil, podal ruku Jirkovi a ten jak opičák (dědeček by řekl jako mrštný James Bond) vylezl vedle Petra. Dál už to bylo snadné. Po větvích byli brzy hodně vysoko. Jirka se nepletl. Opravdu odtud byl bezvadný rozhled do krajiny. Vychutnával si ten pohled jako pán světa. Petr se mezitím ohlédl k domu a ztuhl. Zdálo se mu to, nebo ne? Měl pocit, že za oknem v prvním poschodí uviděl postavu.

„Jirko, v domě někdo je, tamhle, podívej!“ řekl potichu.

„To není možný. A kdo? Kropáček vůbec do patra nechodí. Má problémy s nohama. Bydlí jen v přízemí a ještě mu dělá potíže přejít z kuchyně do pokoje nebo na záchod. To vím, vždyť jsem u něho několikrát byl.“

„Fakt, hele,“ trval na svém Petr. Teď už si byl naprosto jistý.

Jirka přelezl z větve na další, aby viděl na dům. Oba kluci byli ve výšce prvního patra domu. Okna tu byla bez záclon, špinavá, ale přece jen bylo vidět dovnitř. U zdi, z profilu k nim, stál nějaký mužský a něco tam dělal. Viděli ho od pasu nahoru, takže nemohli zjistit u čeho stojí a co vlastně dělá. Byl holohlavý, v kostkované košili, zřejmě vazba, takový bodygard.

„Myslíš, že je to příbuznej?“ zeptal se Petr.

„Těžko. Pokud vím, tak Kropáček žádný nemá, alespoň máma říkala, že je úplně sám.“

„Tak je to zloděj!“ zašeptal Petr. Oba kluci ztuhli při představě, že je tomu tak.

„To by chtělo zjistit,“ pronesl Jirka, ale vůbec to nemyslel vážně. Spíše měl chuť vzít nohy na ramena a být co nejdřív za plotem. Řekl to vlastně jen tak. Petr díky výchově svého dědečka se téhle myšlenky odvázně chytíl: „Jsem pro. Zjistíme to. Ale jak se dostaneme dovnitř? Myslíš, že jsou otevřeny dveře?“

„Nevím,“ couval už ze svého nápadu Jirka. „Neměli bysme radši zdrhat?“

„Ne, to by se za nás děda musel stydět. Prozkoumáme terén.“

V tom Jirku něco napadlo: „Hele, dům má ještě jeden vchod, vzadu do zahrady. Já dokonce vím, kde je schované klíč. Tamhle v kůlně. Máma mě pro něj jednou poslala, když Kropáček nemoh chodit a měl zamčeno zevnitř. Třeba tam ještě bude.“

Kluci slezli ze stromu, skočili do trávy a plížili se k zadnímu vchodu. Zkusili vzít za kliku, ale bylo zamčeno. Opět celý příkrčený se přikradli ke kůlně. Dveře byly jen na záklopku s kolíčkem. Vlezli do kůlny plné harampádí. Škvírou pozorovali dům, ale všude byl naprostý klid. Jirka našel klíč a oba opět jako stopaři zamířili ke vchodu.

Odemknout nebyl problém. Jen to trochu zavržalo, takže kluci se zatajeným dechem chvíli poslouchali, jestli se nebude něco dít. Nic. Uvnitř bylo šero a ticho.

Vyšli po kamenných schodech do prvního patra. Na dlouhé chodbě je upoutalo množství naskládaných krabic. Vůbec nevypadaly starodávně nebo zaprášeně. Naopak. Jakoby je sem někdo donesl teprve nedávno. Proč by sem zloděj nosil tolik krabic? Říkal si v duchu Petr.

Jak se tak kluci rozhlíželi kolem a chtěli prozkoumat jejich obsah, Jirka o jednu zavádl. Bác! S rachotem spadla na zem. V tu chvíli se otevřely dveře. V nich se objevil vazoun a bleskově šmátnul po Jirkovi. Petr se stačil přikřicit za další hromadu krabic. Teď tu seděl přitisknutý ke zdi a bez dechu čekal, co se bude dít. Cítil napětí v každém svalu.

„Co tady děláš?“ zařval chlap a táhl Jirku do místnosti.

„Šel jsem navštívit pana Kropáčka a zeptat se ho, jestli něco nepotřebuje,“ zašeptal vyděšený kluk.

„Jsi tu sám?“ zahřimal opět vazoun.

„Ano,“ špitl Jirka.

Petr v duchu ocenil kamaráda, že ho neprozradil. Dědečkova výchova zapracovala. Chlap se znovu rozhlédl po chodbě, pak zavřel dveře. Za nimi zůstal i Jirka.

Petr seděl rozklepaný, pořád přitisknutý ke zdi a rychle uvažoval, co má udělat. Zůstat tady nemůžu. Jít za Jirkou dovnitř, to bych mu asi nepomohl. Takže jediné musím zmizet. Ještě chvíli čekal a napínal uši. Zvuky z místnosti nebyl schopen identifikovat, ale bylo tam relativně ticho. Zhluboka se nadechl, zadržel dech a opatrnými krůčky přeběhl ke schodišti. Spíše se vznášel, než šel po schodech dolů. Konečně byl u dveří. Znovu chvíli počkal, jestli neuslyší nějaké zvuky. Vždyť ani nevím, kolik chlapů je v budově, s hrůzou ho napadlo. Co když tenhle vazoun není sám? A proč by vlastně měl být sám? Určitě jich bude víc. Petr opatrně stiskl kliku, pootevřel dveře a zkoumal okolí. Nic, naštěstí nic se kolem nedělo. Opět polehoučku přivřel dveře, aby průvanem nebouchly. Pak už běžel překřevený k plotu. Dával pozor, aby se nedostal do zorného úhlu, odkud by ho chlap mohl uvidět z okna.

Když doběhl k roští, zhluboka si oddechl. Rychle se prodíral křovinou. Ani pořádně nevěděl, kde je díra, kterou se dostali dovnitř. Cítil, jak mu trní rozdírání kůže. Taky uslyšel trhání košile, ale bylo mu to jedno. Už aby byl odtud. Konečně prolezl ven. Tam nebylo ani človíčka, jen louka a les. Opuštěná krajina. Petr rychle oběhl zahradu. Mám běžet pro pomoc domů?

Začal přemýšlet a měl hrozný strach o kamaráda. Uvědo-

mil si, že doma asi nikdo nebude. Vždyť ještě není poledne. Kdyby jim ne onemocněla učitelka, kluci by byli ve škole. Dědeček je určitě v knihovně, jak si dnes plánoval, a máma v práci. U sousedů asi taky nikdo není. Co teď? Jedině běžet na policii. Uháněl, co mu nohy stačily. Měl dobrou fyzickou. Už si zase připadal jako odvážný James Bond, který je v nebezpečné akci.

Doběhl na policejní stanici, sotva popadal dech. Vřít se dovnitř. Nikdo tam nebyl. Zamířil k otevřenému okénku. Za ním seděl policista a tážavě se podíval na malého návštěvníka.

Petr pořád ještě dýchal jako lokomotiva, takže s obtíží ze sebe vysoukal: „Rychle potřebujeme pomoc. Jeden chlap drží v zajetí kamaráda.“

Policista se na něho zahleděl trochu překvapeně. „Tak mi nejprve řekni, jak se jmenuješ.“

„James Bond,“ odpověděl bezmyšlenkovitě Petr.

Policista povytáhl obočí a poněkud nedůtklivě řekl: „Tak hele, na legrácky tady nejsme.“

„Promiňte, já jsem Petr Brázda, ale opravdu chci ohlásit zajetí držení, ne, držení v zajetí mého kamaráda. A taky výrobce pervitinu. Možná jich bude víc.“

„Takže nejen, že jsi James Bond, ale ještě víc o výrobě pervitinu??? A vůbec, jak to, že nejsi ve škole, v tuhle dobu. Co se tady vlastně potuluješ? Vypadáš, jako bys prolezl roštím,“ rozhovořil se policista, který evidentně klukovi nevěřil ani slovo.

„Máte pravdu, prolézal jsem roštím,“ říkal zoufale Petr, „ale já opravdu nelžu. Hlásím nález výrobce pervitinu a ten drží mého kamaráda.“

Policista už měl toho dost. „Tak kluku, ty Jamesi Bonde, já tě tady zavřu a až vystřízlivíš, tak tě teprve pustím. Mám dojem, že jsi zfetovaný a blábolíš tady o nějakém výrobci pervitinu nebo o čem to tady vlastně mluvíš.“

Poslední věty se zájmem poslouchal kriminalista Jaroš, který procházel kolem a upoutal ho nezvyklý dialog s nezletilým návštěvníkem. Teď se vložil do hovoru.

„Oč se jedná?“ zeptal se.

„Tady kluk tvrdí, že je James Bond a prý odhalil výrobce pervitinu a ten drží jeho kamaráda,“ stručně shrnul rozhovor policista.

„To jsem slyšel,“ řekl kapitán Jaroš a obrátil se k zoufalému Petrovi. Letitá zkušenost mu říkala, že kluk není zfetovaný, ale něco se v jeho okolí opravdu stalo. Položil mu ruku na rameno a pravil: „Uklidni se, pojď si tamhle sednout a řekni mi, co se opravdu stalo.“

Petr pochopil, že s tímhle člověkem se dá mluvit. Omluvil se za Jamese Bondu, vyložil mu, že si tak hraje s dědečkem a pak honem vylíčil, jak šli s Jirkou na třešně a objevili tam chlapa, který Jirku chytil a drží uvnitř.“

„Dobře, to ti všechno věřím. Ale jak jsi přišel na to, že tam vyrábí pervitin?“ zeptal se s velkým zájmem kapitán Jaroš.

„Já to vlastně nevím přesně, ale na chodbě je naskládaná spousta krabic, úplně nově. Přečetl jsem si, že jde o léky. Pamatuji si efedrin, nurofen a modafen. Myslím, že se z nich vyrábějí drogy...“

Jaroš povytáhl obočí a zeptal se: „Odkud máš tyhle znalosti? Už jsi nějakou drogu ochutnal nebo snad vyráběl?“

„Ne,“ uculil se Pét'a. „Vím to od dědečka, ale on by mi nedovolil něco takového zkoušet. Zato o následcích nám, tedy mně a Jirkovi, hodně vyprávěl. Spíš nás varoval.“

„Tak dobře, teď si ale musíme pospíšet zachránit Jirku,“ rychle zkonstatoval Jaroš a začal telefonovat a něco organizovat. Dál už se vše odvíjelo ve velkém fofru. Jaroš si posadil Pét'u do auta a jeli ke Kropáčkovi. Před vjezdem do ulice, kde byl dům, zastavili. Pěšky šli nahlédnout, zda se něco děje před domem. A dělo se. Stál tam nákladák. Několik mužských jak ve zrychleném filmu kmitalo mezi domem a autem. Vynášeli krabice a další věci z domu.

Vzápětí přijela policejní auta. Nastala blesková akce a zajištění pachatelů. Ani neměli čas se bránit. Uvnitř, přivázaný k posteli, seděl zhroucený Jirka. Když uviděl policisty a Petra, snažil se zakrýt slzy.

Před domem pana Poláčka zastavilo auto a z něho vystoupil muž. Zazvonil u branky a chvíli čekal. Otevřít přišla Jana.

„Dobrý den, já jsem kapitán Jaroš z kriminálky. Vy jste zřejmě paní Brázdová, že?“

„Ano,“ špitla Jana a div se nerozklepala leknutím, jestli se něco nestalo.

„Je doma Sherlock Holmes?“ zeptal se Jaroš.

Jana se na něj udiveně podívala. „Jak to myslíte? Děláte si snad ze mě legraci?“

„Omlouvám se. Já se spletl,“ rozchechtal se Jaroš jak malý kluk. „Já jsem se chtěl zeptat, jestli je doma James Bond,“ dodal a stále se ještě smál na celé kolo.

Jana jeho smích neopětovala, jen suše poznamenala: „Jestli myslíte našeho Pét'u, tak je doma.“ Její otec by v tu chvíli určitě poznamenal: „To jsi celá ty. Nemáš v sobě ani špetku smyslu pro humor.“ Jenže teď tu stáli jen ona a ten divný kriminalista, o němž si pomyslela, že je taky poněkud cvoknutý, jako její otec.

Jaroš se teď už klidný znovu zeptal: „A můžu s Pét'ou mluvit? Víte, chtěl jsem mu jen říct, chtěl jsem mu vlastně poděkovat, že opravdu se mu podařilo objevit výrobce drog, po kterých jsme dlouho pátrali. Měli vytipováno několik opuštěných domů a jeli ve velkém. Máme celou bandu. Pét'ovi se podařil husarský kousek. Myslím, i díky výchově dědečka, že?“

Jana bez nadšení přikývla, protože pro bondovky a svérázné metody svého otce neměla pochopení ani co by se za nehet vešlo.

„Tak můžu s tím klukem mluvit?“ zeptal se teď už netrpělivě.

„Myslím, že nemůžete.“

„Jak to? Vždyť jste říkala, že je doma.“

„Je doma, ale sotva se drží na nohou. On se totiž přejedl třešní a je mu hrozně špatně.“

Jaroš se rozchechtal podruhé, teď už nepatřičně, jak si uvědomil.

